

Искрометна, свѣтлолика, —
Нѣма друга менѣ прилика!
Кат' звѣздитѣ на небето,
Азъ звѣзда съмъ въ полето!“

Отъ дърво тамъ негдѣ близко
Косъ крѣсливъ зачу хвалба ѝ
И си каза ниско:
„Вижъ, мушица дребна, жалка
Какъ е горда, самохвалка!
И защо се тя гордѣе?
Дал' звѣзда е всичко що мѣждѣе?“
Па се впусна, та я хвана,
И отъ гордата свѣтулка
Нищо не остана.

Ст. Г. Къосевъ.

Изъ нашето отечество.

IV.

Гр. Дупница и Радомиръ.

утринята рано, въ зори, напустна-
хме рилскиятъ манастиръ. Хвър-
лихме послѣденъ погледъ на та-
зи свещена сграда, застанала въ
срѣдата на рилскитѣ усой. Нѣ-
що тежеше на душата ни, като
се отдалечавахме отъ това прѣ-
лестно мѣсто . . . Слѣдъ нѣкол-
ко минути и манастира се изгуби за винаги отъ
нашитѣ очи . . .